

1

Hij zei het toen we lepeltje lepeltje lagen uit te hijgen van een vrijpartij. ‘Ik maak het uit.’ Vier woorden, die ik eerst negeerde. Als twee zweterige plakjes kaas lagen we tegen elkaar aan geplakt, zijn geslacht warm tegen mijn billen. Hij tikte op mijn schouder. ‘Hé, Fanna.’ Bas had wel vaker twijfels over onze relatie. In het begin werd ik daar meteen hysterisch van, later merkte ik dat het vaak een bevlieging was. Dan draaide hij weer bij. Ik kon me maar beter rustig houden, wachten tot het overwaaide. Hij maakte zich van me los. *Slrp!* zeiden onze zweterige lijven. Ik hield mijn ogen dicht en voelde hoe hij op de rand van mijn twijfelaar ging zitten. Vanuit de kamer naast ons blèrde zangeres Adele de longen uit haar lijf: ‘Should I give up, or should I just keep chasing pavements...’ Soms verdacht ik mijn huisgenoot ervan dat ze doof was.

‘Ik loop hier al een tijdje mee rond,’ zei hij. ‘Twijfel de hele tijd. Maar nu weet ik het zeker. Het ligt niet aan jou. Ik sta gewoon op een soort tweesprong in mijn leven.’ Ik draaide me om, op mijn zij. Een warme bal kroop langzaam omhoog naar mijn keel en kneep hem geniepig dicht. Ik probeerde te slikken, en keek naar de rug van Bas. ‘Je bent te gek, echt waar,’ zei de rug, ‘maar sinds ik met mijn studie begonnen ben, bij de vereniging ben gegaan, en nu ik eindelijk een kamer in Amsterdam heb gevonden... Ik heb het gehad met Utrecht, wil verder. En ik heb het idee dat alles vooruit gaat, behalve wij. We staan stil.’

‘Bas.’ Ik wilde dat hij me aankeek. Hij draaide zich om en het leek alsof hij elk moment kon huilen. Dat was nieuw. Ik voelde hoe de paniek mijn lijf overnam. ‘Bas, je zit gewoon niet zo lekker in je vel,’ zei ik. Iets wat mijn moeder zo vaak zei, als ik haar belde omdat ik me rot voelde. ‘Lieverd, je bent ook moe,’ zei ze dan sussend. Bas zag er niet moe uit. Hij haakte zijn blonde haar achter zijn oren. Iets wat hij altijd deed als hij zich geen houding wist te geven. Het sprong met-een los.

‘Ik kan het moeilijk uitleggen, ik ben écht graag bij je.’ Hij pakte mijn slappe hand. Dit meende hij niet. Dit was weer zo’n twijfelmoment. Hij had geroken aan het wilde studentenleven, dat nog maar een jaar bezig was. Ik had altijd het idee dat de vrijgezelle jongens van zijn studentenvereniging een slechte invloed op hem hadden. Hij dacht nu dat single zijn bij het studentenleven hoorde. Dat een vriendin hem alleen maar in de weg zou zitten, hem in zijn vrijheid zou beperken. Terwijl ik er geen ene zier om gaf. Wat mij betreft bleef de penis van Bas de enige die ik de schacht schudde. Ik hoefde niet zo nodig op ontdekkingsreis. Maar ja, ik was dan ook geen student meer... Mijn lip begon te trillen. Ik beet erop, maar het hielp niet. Met zijn andere hand aaide Bas mijn lange haar. Hij legde zijn hand op mijn hoofd en streek helemaal naar beneden, tot halverwege mijn rug. Haal adem, Fanna. Slik die brok door.

Adele hield haar mond, en blijkbaar had mijn huisgenootje nu zin in Lenny Kravitz. ‘Ik snap het niet zo goed,’ fluisterde ik. Bas liet me los, stond op en griste zijn onderbroek tussen het dekbed vandaan. Hij trok hem in één beweging aan. De

laatste keer dat ik zijn penis zie, schoot het door mijn hoofd, en ik onderdrukte de neiging om de onderbroek weer van zijn billen naar beneden te trekken.

Bas begon halfnaakt door mijn krappe studentenkamer te ijsberen. Krak, zei een cd-hoes waar hij op stond. Ik ben altijd een sloddervos geweest. ‘Snap je dan niet dat ik met een schone lei wil beginnen?’ zei hij. ‘Ik vind je superleuk, maar de glans is ervanaf. Ik snap wel dat je na vijf jaar niet meer zo heel verliefd kunt zijn, maar, ja, weet ik veel...’

Ik trok het dekbed tot aan mijn kin, terwijl ik hem met mijn ogen volgde. Ik probeerde het beeld in mijn hoofd op te slaan. Bas met warrig haar, een groene onderbroek met pijpjes, en plukjes haar verspreid over zijn borst. Borsthaar waar ik al vijf jaar lang met mijn vingers in kroelde. Moest ik hem tegenhouden? Wat moest ik zeggen? Hoe kreeg ik dit stomme plan uit zijn hoofd gepraat?

Bas had zijn spijkerbroek aangetrokken. ‘Godver, waar liggen mijn sokken?’

‘Bas,’ zei ik met gebroken stem. ‘Bas!’ Ik stond op en drukte mijn naakte lijf tegen het zijne. Zijn borsthaar kriebelde tegen mijn warme borsten. ‘Bas, kun je hier beter niet even over nadenken? Ik weet niet zo goed, hoe... wat ik nu... zonder jou.’ Ik perste mijn lijf als een zuignap tegen hem aan, klauwde in zijn rug, duwde mijn onderlijf tegen zijn geslacht. Maar hij pakte me bij mijn schouders en hield me een halve meter van zich af. Hij veegde mijn natte wangen af. Ik voelde hoe een snottebel naar beneden droop en haalde mijn neus op. Hij gleed weer naar beneden, tot mijn bovenlip.

‘Ik moet gaan,’ zei Bas.

Toen zakte ik door mijn benen. Als twee stokjes knakten mijn knieën naar voren, alsof alle kracht eruit gezogen was. Ik sloeg mijn armen om zijn benen, drukte mijn neus in zijn jeans. ‘Laat me nu niet alleen,’ zei ik tegen zijn knieën. ‘Laten we nog even praten, ik heb koffie.’

Hij wrikte zich los en viste zijn T-shirt tussen mijn pape-rassen vandaan. ‘Ik bel je,’ zei hij. En kuste mijn wangen. Ik probeerde op zijn mond te mikken, maar dat lukte niet.

‘Ik bel je,’ zei hij weer. En hij sloot de deur zachtjes achter zich. Vanaf de grond keek ik naar de dichte deur. Opeens voelde ik hoe zijn vocht uit me vloeide. Ik ging op de wc zitten en perste Bas met alle macht eruit. Vervolgens blèrde ik met Lenny mee.

2

‘Wat een ongelooflijke anus.’ Olga zoog driftig aan haar sigaret en blies de rook in een strakke rookpluim naar boven uit. Ze zag eruit alsof ze zo uit een Hollywoodfilm was gelopen: haar blonde haren opgestoken, keurige zwarte lijntjes boven haar ogen, vuurrode lippen. Haar zwarte jurkje met witte polkadots zat strakgespannen om haar volle borsten. Onwillekeurig trok ik de kraag van mijn gebreide trui over mijn mond. Ik had het de hele tijd koud. We stonden buiten onder een afdakje van Café België, met een stel Engelsen en Italianen. Als je het café voorbijliep, stond er altijd een klunw menzen voor de deur. Het was een ontmoetingsplaats voor backpackers, uitwisselingsstudenten en zwervers geworden. Olga en ik kwamen er graag.

Ook al was het hartje juli, de donkere wolken braakten een flinke regenbui uit. Normaal vond ik het belachelijk om voor een rookverslaving in dit pisweer te staan. Nu kon het me niks schelen. ‘Niet normaal, wát een diarreedruiper,’ briepte Olga verder. Ze had het altijd lollig gevonden om anale scheldwoorden te gebruiken. ‘Hoe kun je vijf jaar relatie nou weggooien, pats, zomaar! Marcel hoeft mij zoiets niet te flikken. Ik zou hem sláán!’ Ik haalde mijn schouders op. Mijn ledematen deden pijn en ik voelde een constante druk op mijn borstkas.

Het was nu vijf dagen geleden dat Bas me had gedumpt, en ik had sindsdien amper geslapen. Ik vond dat ik mijn tijd

nuttiger kon gebruiken en probeerde in mijn bed plannen te bedenken om hem terug te krijgen. Ik zou midden in de nacht met stoepkrijt in zijn straat ‘Ik hou van je’ schrijven, in enorme letters. En dan steentjes gooien tegen zijn raam, zodat hij naar buiten keek en mijn kunstwerk zag. Of ik zou enkel gekleed in een string en een trenchcoat voor zijn deur staan, naar binnen stappen en de jas in één beweging van mijn lichaam laten glijden. Zoiets hadden we ooit in een film gezien. ‘Geil,’ had Bas gezegd. Of – en zulke gedachten kreeg ik meestal om een uur of vier – ik zou met mijn ogen dicht een drukke kruising op fietsen, zodat ik aangereden werd en in het ziekenhuis belandde. Of nét genoeg paracetamollen slikken dat ik bewusteloos raakte en Olga me vond. Als Bas me ziek en zielig in het ziekenhuisbed zag liggen, zou hij zich realiseren dat hij niet zonder me kon leven en me smeken om hem terug te nemen.

‘Je moet hem voor het blok zetten,’ onderbrak Olga mijn gedachten. Tersluiks keek ik op mijn mobiel: niks. ‘Ga naar hem toe en zeg dat dit geen geintjes zijn. Als hij dit doorzet, is hij je ook écht kwijt. Hij kan straks niet opeens zeggen: “Oeps, sorry Fanna, ik wil je weer terug.” Dan is het te laat. Dat moet je hem duidelijk maken.’ Misschien had ze gelijk.

‘Moet ik hem nu bellen dan?’ vroeg ik.

Olga schudde haar hoofd. ‘Nee, hij moet je eerst missen. Laat ’m maar even voelen dat je er niet meer voor hem bent. Zo zei de beroemde wetenschapper Worchel ooit: “Wat onbereikbaar is, wordt begerlijker.”’ Ze zoog voldaan aan haar sigaret.

Ik vroeg me af of Bas me wel zou missen. Wat moest hij

eigenlijk met een meisje dat niet wist wat ze wilde met haar leven? Dat met een studie is gestopt omdat je als journalist bijdehand moet zijn, initiatief moet nemen, veel moet bellen. En dat durfde ik niet. Wat een martelgang was het om mensen te bellen voor een schoolopdracht. ‘Goeiedag, u spreekt met Fanna Verspeeten. Ik eeh... studeer aan de School voor Journalistiek en uhm... ik wil u graag interviewen voor... U hebt hier geen tijd voor? Nee, nee, ik snap het wel. Ja, alleen echte journalisten. Ja...’ Ik was zó opgelucht toen klasgenoten me vertelden dat ze na het behalen van hun propedeuse zouden stoppen. Ik wist niet eens dat dat een mogelijkheid was, stoppen met je studie.

‘Kan niet bestaat niet,’ zei mijn moeder altijd. En van opgeven wilde ze al helemaal niks horen. ‘Je maakt af waar je aan begint.’ Maar het vooruitzicht om vier jaar lang ergens voor te leren wat ik niet eens wilde worden, was belachelijk. Het heeft lang geduurd voordat ik mijn ouders weer onder ogen durfde te komen.

Ik wilde even niet meer nadenken over Bas, mijn ouders of mijn doelloze leven. ‘Gaan Marcel en jij nog op vakantie?’

Olga straalde. ‘Over een paar weken gaan we naar Spanje. Veertien dagen rondreizen in de buurt van Barcelona, godsamme, wat heb ik daar veel zin in. Bakken op het strand, dansen op straat, OLÉ!’ Haar stem schalde over de gracht, en twee kleine rokende Spanjaarden keken blij opzij en riepen scherp: ‘Olé!’ Olga negeerde ze en keek me blij aan. ‘Ga mee!’

Ik had niet zo’n zin om het derde wiel aan de wagen te zijn, en constant naar de verliefde Olga en Marcel te kijken. ‘Nah...’

‘Waarom ga je sowieso niet reizen? Een halfjaar, een jaar... Er is niks dat je hier houdt.’ Olga schoot haar sigaret in de gracht en hield een voor een haar vingers omhoog. ‘Geen baan, geen studie, geen vriend...’

‘En bedankt, nu voel ik me stukken beter.’

‘Ik meen het. Chantal is nu drie maanden naar Australië, en Corine doet *as we speak* een safari in Zuid-Afrika. Je kunt de hele wereld rond. Beetje druiven plukken, achter de bar staan, en verder reizen.’ Zoals Olga het vertelde, klonk het erg stoer en onafhankelijk. Maar het idee dat ik in mijn eentje meer dan tien uur in een vliegtuig moest zitten, en zelf mijn weg moest vinden in een onbekend land, vreemde mensen ging ontmoeten, greep me naar de keel. Zo slecht hebben we het toch niet in Nederland?

‘Reizen is niet echt mijn ding,’ mompelde ik.

‘Het was wel een gedoe om vrij te krijgen,’ zei Olga, terwijl ze voorzichtig voelde of haar haar nog goed zat. Het zat perfect. ‘Met al die festivals die nu bezig zijn. Soms is het een gekkenhuis.’ Mijn vriendin wist als klein meisje al dat ze met beroemde mensen wilde werken. Ze liep stage bij een platenmaatschappij en kreeg een vaste baan aangeboden. Nu bestond haar leven uit het begeleiden van artiesten die door de Nederlandse media geïnterviewd moesten worden, en ging ze wekelijks naar hun concerten. Vaak voelde ik me saai en kleurloos naast haar. Ik keek nog eens op mijn mobiel. ‘Steeds kijken of hij ge-sms’t heeft, heeft geen zin, Fanna. Zet dat ding gewoon even uit.’ Olga griste hem uit mijn handen en voegde de daad bij het woord. ‘Je moet me beloven dat je geen contact met hem opneemt, Fan. Mannen willen jagen,

als ze denken dat ze iets kwijt zijn, willen ze er opeens weer hun klauwen in zetten. Gelóóf me.'

Ik knikte, maar voelde mijn gezicht warm worden en mijn neus prikte. Olga zag het en sloeg haar armen om me heen. Ze rook fris, schoon, mooi. Ik kon zo wel uren blijven staan. 'O, lieverd, het komt goed, echt. Ik ben er voor je. En die stomme klaboestabeer komt er nog wel achter dat hij een geweldig wijf heeft laten lopen.'

'Wat is een klaboestabeer?'

'Een stukje poep in je konthaar.'

'Aha.'

Ze liet me los. 'Ik weet het! Ga met me mee naar het Zonnesfestival. Lekker naar nieuwe bandjes luisteren, dansen, en wijntjes drinken. We maken er een soort vergeetdate van.'

Vergeten, dat klonk wel fijn.

3

Een minuut voordat het optreden van Placebo begon, ging er een kerel van twee meter voor mijn neus staan. Het was drukkend warm, en hij schuifelde met zijn zweterige lijf tussen het publiek door. Zijn vrienden volgden als de zeven dwergen in zijn kielzog. Ik deed braaf een stap naar achteren zodat ze konden passeren. Vervolgens bleven ze gewoon staan.

Olga tikte de reus meteen op zijn schouder. ‘Sorry, maar zoals jullie zien ben ik een dwerg. Kunnen jullie een stukje doorlopen?’ De vent keek haar minzaam aan. Zijn shirtje stond strakgespannen om zijn gespierde lijf, en op zijn bovenarm stond een band van prikkeldraad getatoeëerd. Borsthaar piepte boven zijn shirt uit. Net zoals bij Bas, schoot er door mijn hoofd.

‘Ik wist niet dat jullie een plek gereserveerd hadden,’ zei de spierbundel en hij keerde ons de rug weer toe. Het zweet brak me uit, en ik had het al zo heet. Er rolde een druppel zweet van mijn oksel naar mijn elleboog. Ik veegde hem met de rug van mijn hand af.

Olga nam haar felroze zonnebril af en tikte de anabolenman nog eens aan. Met een ruk draaide hij zich om. ‘Wat?!’

‘Luister eens, roodgerande reetkever. Jullie kunnen makkelijk, mák-ke-lijk over ons heen kijken. Ga gewoon achter ons staan.’

Hij nam een flinke slok bier en veegde het schuim van zijn lippen. ‘Beetje springen zou niet slecht voor je lijntje zijn,

wijfie.’ Hij liet zijn blik over Olga’s ronde vormen glijden. Zijn vrienden lachten en hij richtte zich weer op het podium. Olga gaf hem een duw tegen zijn schouder.

‘Laat nou maar,’ fluisterde ik zenuwachtig. ‘Ik kan het wel horen, het gaat om de muziek, toch?’ Maar ze bleef duwen, tot hij zich omdraaide.

‘Als je nou niet ophoudt!’ Hij zette dreigend een stap naar voren.

‘Wat had je nou?!’ blafte Olga, en ze duwde haar volle lichaam tegen dat van hem. Zijn vriend kwam tussenbeide.

‘Oscar, niet doen. Kom, we lopen verder.’ Oscar aarzelde even, maar zag opeens hoe iedereen keek naar de ruzie tussen hem en dat kleine felle meisje. Uiteindelijk gaf hij Olga nog één dreigend duwtje en volgde toen zijn vrienden verder de menigte in. Voorzichtig ademde ik uit. Olga veegde een blonde lok van haar bezwete voorhoofd, maar keek tevreden.

‘Zo, van die bilnaadblubber zijn we af.’

De stem van zanger Brian Molko klonk treuriger dan ooit, en leek door mijn lijf te snijden. Alsof hij mijn pijn voelde. ‘My sweet prince,’ zong hij gekweld, ‘you are the one.’ Ik sloot mijn ogen en deinde mee op de muziek. Als vanzelf vormden de beelden zich in mijn hoofd, als de perfecte videoclip bij het liedje. Bas en ik aan de pooltafel, waar ik hem dik inmaakte. Bas en ik die samen de hutspot van mijn moeder probeerden na te maken, wat natuurlijk jammerlijk mislukte. Bas die het voor me opnam toen een meisje van de garderobe mij steeds over het hoofd zag. Bas en ik tijdens een bedwelmende, vieze zweterige vrijpartij, waarbij hij kreunend klaarkwam en zijn ogen wijd opensperde. En dan later uitlegde dat ze dat in

Frankrijk *le petit mort* noemden, omdat je tijdens een orgasme een beetje doodgaat. Ik had dan altijd het idee dat ik eventjes, heel even in zijn ziel keek. Bas die mijn kleine borsten koesterde, en ze ‘de mooiste tieten ter wereld’ noemde.

Er gleed een druppel over mijn wang, maar ik wist niet of het een traan of zweet was. Naast me lachte een meisje. Het geroezemoes om me heen zwol aan. Blijkbaar was het erg moeilijk om stil te zijn tijdens een rustig liedje. Ik opende mijn ogen. Bijna iedereen stond te ouwehoeren, in afwachting van het uptonummer waarop kon worden gedanst. Onbeschoft, vond ik. Waarom ga je naar een concert, als je toch alleen maar staat te praten? Aan de andere kant wilde ik dat ik met ze kon ruilen. Ze zagen er onbezorgd uit, niets wees erop dat ze een gebroken hart hadden. Ik haalde mijn mobiel uit mijn zak, die klam geworden was, en gluurde op het schermje. Niks. Die ochtend had ik mijn belofte aan Olga gebroken, en Bas ge-sms’t. Vandaag zou hij van Utrecht naar Amsterdam verhuizen. Zijn nieuwe kamer was veel groter, en keek uit op de gracht. Je kon zo in de huizen aan de overkant gluren, en Bas en ik fantaseerden erover om te vrijen met de gordijnen open, om zijn nieuwe kamer in te wijden. Ik kon het vanochtend niet laten om hem succes met de verhuizing te wensen. Even laten weten dat ik aan hem dacht, en dat ik niet boos op hem was, ook al had hij me gedumpt. Hem het cement geven, om de gruzelementen van mijn hart aan elkaar te bouwen. Het duurde vier eindeloze zenuwslopende uren voordat hij me terug-sms’t: *Dank je wel! X*. Een kus. Ik kreeg nog een kusje van hem via de sms. Geen ‘ciao’ of ‘groetjes’ of – het allerergste – ‘gr’. Ik had het enthousiast

aan Olga laten zien, maar zij vond dat dat niks te betekenen had. ‘Vraagt hij of je bij hem terugkomt? Nee.’ Ze had haar wijsvinger heen en weer gezwiept voor mijn neus. ‘No telefono, Fanna. No contacto. Die kontkrummel komt dan vanzelf wel naar je toe.’ Daar hoopte ik dan maar op. Het enige wat ik hoefde te doen, was mijn leven ‘on hold’ zetten. In de wacht staan, totdat hij zich realiseerde dat hij de grootste fout van zijn leven had begaan. Tot hij schoorvoetend concludeerde dat ik – nadat hij wat andere meisjes had uitgetprobeerd – toch de leukste bleek te zijn.

Andere meisjes... O god, ik moest er niet aan denken dat hij iemand anders zou kussen. ‘Ik hou van je’ tegen haar zou zeggen, haar over haar rug zou strelen, zoals hij dat altijd zo lekker bij mij deed, haar hals kussen, en zijn vingers tussen haar benen laten glijden, zijn... Stoppen, Fanna, stoppen. Maar wat als hij me níét terug zou willen? Stel je voor dat hij iemand ontmoette die veel leuker was dan ik? Die veel meer lef heeft, zelfverzekerd is en minder piekert. Die hem beter kan bevredigen en in is voor kinky dingen zoals een trio of een rollenspel. Wat moest ik dan? Niemand kon tippen aan Bas. Niemand kon me zo aan het lachen maken, kon direct zien hoe ik me voelde, kon me zo goed troosten, of paste zo goed bij me als Bas.

De ballad van Placebo was afgelopen, en de gitaar speelde een bekend intro. De menigte begon meteen te golven. Olga zat met een sigaret in haar mond te pielen met een aansteker. ‘Hierzo,’ zei een blonde jongen die naast haar stond. Ze boog zich over het flikkerende vlammetje van zijn aansteker.

‘Bedankt!’ zei ze, terwijl ze de eerste rook uitblies.

Bas vond het mooi als mensen hun aansteker aandeden tijdens een concert. ‘Lekker knus,’ zei hij dan met een hoog stemmetje, en dan wreef hij de handen in elkaar, alsof hij zich opwarmde bij een haardvuur. Aan de andere kant ergerde hij zich dood aan alle schermpjes van telefoons en fototoestellen die optredens filmden. ‘Ik kan verdomme de artiest niet eens zien,’ gromde hij dan, waarna hij een filmer op zijn schouder tikte. In het meest ouderwetse Nederlands zei hij dan plechtig: ‘Excuseert u mij, meneer,’ tegen een jongen die jonger was dan hijzelf. ‘Zou u er bezwaar tegen hebben om ofwel uw camera iets lager te houden, zodat ik de musicerende artiest nog kan zien, ofwel willen stoppen te filmen, zodat wij dit optreden in zijn puurste vorm kunnen aanschouwen, zonder tussenkomst van elektronica: live.’ Meestal was de ander zo van zijn à propos dat hij vanzelf de camera uitzette, waarna Bas guitig naar me knipoogde. Op zo’n moment hield ik zoveel van hem dat het pijn deed.

Mijn maag kneep zich samen, terwijl om me heen meegezongen werd. ‘For what it’s woorth!’ Olga was inmiddels druk in gesprek met de blonde jongen die haar een vuurtje had aangeboden. Er werd wat geduwd, omdat voorin een moshpit was ontstaan. Een volle beker bier zeilde over ons hoofd, terwijl hij een spoor van vloeibaar goud over ons uitstortte. ‘Kak!’ riep Olga en ze haalde haar hand door haar natte haar. Toen glimlachte ze: ‘Nou ja, het schijnt wel goed voor je haar te zijn.’ Een jongen uit de moshpit had zo’n harde duw gekregen dat hij voor onze voeten op de grond viel. Hij droeg een wit T-shirt, waarop stond: I LOVE NY. New York is de favoriete stad van Bas. Naast me lachte een stel

jongens toen ze halfslachtige pogingen deden om een dikke vriend van hen te laten crowdsurfen. Uiteindelijk werd hij op de schouders gehesen en slingerde het groepje heen en weer onder het gewicht. Er ging iemand met zijn kist vol op mijn tenen staan. ‘Au!’ Olga had het niet door, lachte haar volle, aanstekelijke lach en trok me naar zich toe.

‘Dit is Mark.’ Ze wees op de blonde jongen. Ik hield mijn grote teen nog in mijn hand en kneep erin. Mijn gezicht was vertrokken in een grimas van pijn. ‘Fanna, gaat het wel?’

‘Mijn teen,’ zei ik kreunend, en ik liet mijn pijnlijke voet los. De jongen glimlachte, en er verschenen kuiltjes in zijn wangen. Zijn hand voelde warm en droog aan, en ik geneerde me voor mijn klamme handpalm. Toch hield hij hem langer vast dan normaal. ‘Ik ben Fanna,’ zei ik. Ik had het gevoel alsof ik urenlang in mijn eentje door een kale woestijn had gelopen, en voor het eerst weer een levend wezen zag.

‘Leuke laarzen.’ Hij wees op mijn zwart-wit geblokte regenlaarzen, die ik per se moest aantrekken van Olga. Ik zag hoe ze zichzelf trots een denkbeeldig schouderklopje gaf.

‘O, eh... dank je.’ Hij keek bezorgd naar mijn voet.

‘Gaat het een beetje?’

Ik knikte, maar het voelde alsof mijn teen op een tekenfilmmanier aan het kloppen was, en steeds heel groot en dan weer klein werd. Hij gebaarde naar de Silent Disco aan de rand van het veld, die aardig leeggestroomd was voor het optreden van Placebo. ‘Zullen we daarheen gaan? Daar zijn je voeten iets veiliger dan hier. En ik word sowieso een beetje claustrofobisch van dit soort mensenmassa’s.’